

Underbilag 1 til bilag 2.

Statskonsulent for undervisningsministeriet fortrinsvis vedrørende forbindelsen med skolevæsenet i fremmede lande.

København, den 21. november 1955.

Ved skrivelse af 17. ds. har ministeriet anmodet mig om at fremkomme med forslag til besvarelse af følgende forespørgsler, der er fremsat af folketingets udvalg angående forslag til lov om ændringer af folkeskoleloven af 1937 m. fl.:

- a) Hvorvidt man i England med 9 års skolegang når videre end her i landet med 7;
- b) i hvilken udstrækning 9 års skolegang praktiseres i Sverige og 8 års skolegang i Norge.

Således foranlediget skal jeg foreslå, at man besvarer forespørgslerne med følgende oplysninger:

Ad a). I modsætning til, hvad der er tilfældet her i landet, synes der ikke i England at være rettet kritik fra erhvervenes side over børnenes skolekundskaber. Jeg bygger denne opfattelse på en oplevelse, jeg havde på mit sidste ophold i England i maj d. å. Ved et af Bristol universitets pædagogiske institut arrangeret skolemøde i byen Bath, hvor jeg holdt foredrag om vort danske skolesystem, blev der under spørgetimen af en danskfødt dame, der var gift med en engelsk rektor, forelagt mig nogle avisudklip bl. a. fra „Bath & Wilts. Chronicle“ af 12. maj 1955, hvoraf fremgik, at der under overskrifter som „Er den danske ungdom ved at blive analfabeter?“ var givet en omtale af den kritik, der fra erhvervenes side var rejst over børnenes kundskaber i elementære fag ved udgangen af skolen her i landet. Man opfordrede mig til at fremkomme med en kommentar hertil. Efter hukommelsen refererede jeg den imødegæelse, der var blevet givet i „Folkeskolen“ af 7. april

1955, og efter hjemkomsten fremsendte jeg det pågældende nr. af bladet, som rektorfruen lovede at oversætte og lade tilflyde pressen. På min forespørgsel til de tilstedeværende, om man ikke i England havde oplevet kritik fra erhvervenes side, svarede man, at noget sådant ikke erindredes.

Dette kan naturligvis skyldes, at erhvervene stiller mindre fordringer, men det er mere nærliggende at antage, at skolen i højere grad opfylder de krav, der må stilles til vordende lærlinge.

Man har formentlig lov til heri at se et resultat af den skolereform, der blev gennemført ved den engelske „Education Act“ af 1944. Ved denne brød England med det system, der gennem århundreder havde været rådende i Europa, og hvorefter den højere undervisning havde været forbeholdt de akademiske skoleformer til uddannelse af en elite, mens de arbejdende klasser og de brede lag af befolkningen måtte nøjes med elementarskolen. Imod dette fremsatte undervisningsminister R. A. Butler i oktober 1943 sit skolelovsforslag, der var bygget på den i 1926 udsendte betænkning af ministeriets rådgivende skoleudvalg (the Consultative Committee), der efter formanden Sir Henry Hadow har fået navnet *The Hadow Report*, og som gik ind for, at alle børn skulle have en „højere“ undervisning (secondary education for all). Allerede 9 måneder efter blev loven vedtaget, og den 4. august 1944 fik den kongens underskrift, hvorefter den trådte i kraft 1. april 1945. Herefter var undervisningspligten forlænget til det fyldte 15. år, hvortil føjedes, at den yderligere skulle forlænges til det 16. år, såsnart ministeren kunne garantere, at de tilstrækkelige